

foc i lloc

Pagar per treballar

*S'ha acabat imposant el triomf de la desigualtat***DELFI ROCA**

En quin punt del camí la nostra societat va perdre el nord, fins al punt de tornar-se tòxica, és una de les preguntes que caldrà respondre, més d'hora que tard. Un intent de fer-ho va ser el darrer llibre de l'historiador Josep Fontana, en què explica una història del món des del 1914. Conclou que a la nostra societat, avui dia, predomina un capitalisme descontrolat, i envalentit, perquè no té cap oposició forta. Dit altrament, els poderosos guanyen la sempiterna lluita de classes, tot imposant-se el triomf de la desigualtat. Només cal obrir els ulls i mirar al nostre voltant per adonar-se'n. Des de la fi de les dues guerres mundials, mai havia estat tan gran la diferència econòmica entre una minoria molt rica i una majoria que no acaba de sortir de l'empobriment.

Han estat moltes les tàctiques per aconseguir-ho; tantes, que aquí no hi ha espai per citar-les. Però en podem destacar una, de caire econòmic, que a més és un tema de dignitat. Sense protestar, hem normalitzat que es pagui per treballar. Un exemple és el sistema de cotitzacions dels autònoms a la CASS. Paga el mateix un sol autònom que un altre que té desenes d'empleats. A més a més, ha de pagar a

l'avançada a l'Administració un munt de diners per poder treballar per tal d'assolir una hipotètica xifra de negoci, amb un risc elevat. Paga per treballar. Però els autònoms no són l'única víctima de tan perversa concepció de la vida laboral. També ho pateixen aquells empleats que cobren menys del que diu el seu full de salari. Quan el signa, la diferència entre el que realment rep i el que diu que ha rebut és el que paga per treballar. Però els professionals liberals també són participants d'aquest subtil sistema capitalista. Elles i ells, per poder treballar, han de destinar un bon grapat de diners en vestimenta, vida social, interiorisme, etc. En definitiva, han d'adoptar una «way of life» determinada en un intent de ser acceptats per les elits, algun dia. Com també hi ha casos en què s'exigeix sexe per treball. O diners per entrar en un procés de selecció. O milers d'euros en matrícules de cursos i màsters de formacions específiques, per determinades empreses. Sense oblidar els becaris que cobren menys que el que els costa anar a treballar. Malauradament, no és fàcil trobar dades fiables d'aquest món laboral. Però possiblement l'amable lector en coneixerà algun cas.